

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 460 8 pagini 15 bani Miercuri 17 oct. 1956

Colectiviștii din satul Cunești, raionul Călărași, apreciază că din frumoasa recoltă de porumb obținută în toamna aceasta vor putea vinde și statului o parte.

Toamna, la strînsul recoltei, țărănii muncitor are în ținută, în înfățișarea sa, o notă deosebită. Este

poate bucuria cuminte, încărcată de gânduri, în fața lucrului împlinit. Fiindcă toamna, eforturile unui an întreg se pot măsura o dată cu recolta descărcată în magazinul...

Mi-au trecut aceste gânduri prin minte, în timp ce vorbeam cu tovarășul Dragomir Mitran, vicepreședintele consiliului de conducere al colectivei „A.S. Macarenco” din Cunești, raionul Călărași. E un om mărunț, pămîntiu la față, apropiindu-se de vîrsta cărunției. Glăsular, încet, ca omul obișnuit să-și domolească fiecare cuvînt:

— Cam tot ce-ar trebui să vă spun eu, ați aflat chiar din gura oamenilor. Așa e: n-a fost el prea darnic anul acesta, dar am ieșit destul de bine, 1300 kg. de grîu în medie la hectar, înseamnă 3.060 kg. la zi-muncă. Inseamnă 1.320 kg. în magazia lui Nuțu Soare, pentru 440 de zile-muncă. Iar Constantin R. Ene, care a țurorat 391 de zile-muncă, are 1.173 kg. de grîu. E limpede că fiecare membru din gospodăria noastră își are piinea asigurată pe întregul an, și chiar ceva în plus.

Tovarășul Dragomir Mitran se opreste din vorbă, urmărind rîndurile procesului verbal deschis în fața sa. Stăruie cu privire asupra citorva date, se apleacă să le citească mai cu atenție, apoi vorbește din nou:

— Cu porumbul stăm mult mai

SE EXTINDE INITIATIVIA COLECTIVIȘTILOR DIN BATĂR

bine. După socotelile noastre scoatem la vreo 2.800 kg de boabe la hectar. Aproape ca-ntr-un an de belșug, nu-l așa?

În loc să-l răspund, găsesc nîme-

rit să-l pun întrebarea care-mi stătea pe limbă:

— Și cum v-a venit ideea să vindeți și statului din recolta acestui an?

Cu dragă inimă

Inițiativa colectiviștilor din Bătăr-Oradea care au vindut statului prisosul de cereale a trezit un ecou și printre colectiviștii și țărani muncitori din comuna noastră. Duminică, 7 octombrie, membrii gospodăriei colective „23 August” au hotărît în adunarea generală să urmeze exemplul celor din Bătăr-Oradea. Comuniștii Cristache Olteanu, Constantin P. N. Istrate și alții au amintit că gospodăria colectivă s-a bucurat totdeauna de ajutor din partea statului. Numai în ultima vreme, de pildă, statul a acordat colectiviștilor din Tîrgșorul Vechi un credit de 90.000 de lei pentru construirea unei magazii de mare capacitate. Deși timpul a fost neprielnic anul acesta, recoltele dobîndite de colectiviști sînt destul de bune. Iată de ce, toți colectiviștii și-au înscris pe listă surplusul de cereale cu înțelegere și dragoste. Cantitățile cele mai mari le-au adus Cristache Olteanu, Marin Bageac și Constantin Istrate, cu toții membri de partid, precum și Vasile P. Soare. Acestei inițiative i s-au alăturat și țărani muncitori din comună. În după amiaza aceleiași duminici, țărani muncitori și-au dat întâlnire într-o adunare generală, cu prilejul căreia tovarășul inginer Bălanescu de la secția agricolă a statului popular rațional le-a vorbit despre inițiativa colectiviștilor din Bătăr-Oradea. Rezultatul a fost că oamenii au hotărît să valorifice și ei prin unitățile comerciale de stat și cooperative cantitățile însemnate de grîu și de porumb. Mijlocașii Constantin Iie, Marin Ene Dlacă și Marin Panait s-au înscris cu cantitățile cele mai mari.

Aș vrea să adaug, în chip de încheiere, că atîți colectiviștii cîți și țărani individuali din comuna Tîrgșorul Vechi, — ai cărei plan de cultură are mai mult un profil legumicol, — vor vinde statului, pe lângă surplusul de cereale, mil de kilograme de varză și de cartofi.

ION NICOLAE

președintele statului popular
al comunei Tîrgșorul Vechi, regiunea Plocești.

— Am citit în ziare că așa fac și alte colective surori. Poate m-aș fi bucurat

dac-ar fi fost inițiativa mea.

— Totuși...

— Știu ce vreți să spuneți! Că la noi în colectivă eu am venit cu propunerea. Asta-l drept. Mă temeam numai că o s-arunc o vorbă-n vînt. Cînd colo, ați văzut. Toată adunarea generală a aprobat să vinдем statului 10 tone de grîu. Din porumb credem că vom da chiar mai mult. Dăm cu dragă inimă. Că doar știți și dumneata: ne trebuie mașini! „Statule, dă-ne!” Ne trebuie semințe de soi, tehnicieni, credite, tot la fel. Așa că, dăm și noi dintr-ale noastre.

Peste puțină vreme gospodăria noastră va primi un autoca-mion. Ni-l dă statul. Așa că spuneți dumneavoastră: putem noi să deschidem porțile cînd e să ni se dea și să încuim magazinele cînd putem răspunde la fel de prietenește?

Mi-am dat seama atunci, și-mi dau mai bine seama acum: tovarășul Dragomir Mitran a rostit un mare adevăr. Un adevăr al zilelor noastre. Anume că între om și stat s-au stabilit legături adînci, de ne-zdruncinat, pe care istoria țării noastre nu le-a cunoscut pînă acum în anti regimului nostru democrat-popular.

STELIAN FILIP

Pasiunea lui Gheorghe Cănașoiu

Ecum un an și jumătate de atunci. Nu era zi să nu dea Gheorghe Cănașoiu pe la cămin. Avea omul un „of la inimă”, și nu vroia să se lase pînă n-o izbîndi.

Se nimerise o dată cu niște treburi la Craiova, iar după amiază, avînd răgaz, s-a luat după niște afișe și a ajuns astfel la teatrul de păpuși din oraș. I-a plăcut mult aici. E și așa un meșteșug, să te pricepi să minuiesti păpușile. În pauză s-a strecurat în culise. Văzîndu-l așa curios, artiștii minuiitori i-au dezvăluit secretul, ba chiar l-au îndemnat și pe el să-și îmbrace mina într-o astfel de păpușă.

...De atunci a îndrăgit Gheorghe meșteșugul de păpușar; și tot atunci s-a hotărît omul să facă teatrul de păpuși la ei, în Runcu...

A cîștigat înțepi pe învățători, care l-au sprijinit dintru început. Treaba nu cere cheltuială prea mare. Scena se poate face ușor, iar pentru păpuși nu trebuie mare lucru. S-au găsit în sat și femei inimoase, care, sub îndrumarea învățătoarelor, au cusut păpușile. Din miinile lor dibace au ieșit păpuși înfățișînd copilași cu chipuri ștregărești, moșnegi cu mustați stufoase, babe pușe pe gilceavă... Cîțiva tineri au învățat să minuiască păpușile. Oamenii din sat, care aflaseră despre pregătirile de la cămin, începuseră să se intereseze:

— Pe cînd, prima piesă?

Au trecut luni și teatrul de păpuși din Runcu a început să-și măsoare existența cu numărul de piese jucate. Intr-una din seri, după spectacol, la lumina lămpii, un om scria o scrisoare. Gheorghe Cănașoiu le povestea prietenilor de la Teatrul de păpuși din Craiova despre munca lui. Arăta în scrisoare că el își dă seama că mai sînt multe de făcut, că teatrul lor are multe slăbiciuni.

Scrisoarea a luat drumul Craiovei. Iar răspunsul n-a întîrziat. După cităva vreme, Casa Regională a Creației Populare și Teatrul de păpuși îi invitau pe păpușarii din Runcu să vină să petreacă o săptămînă la Craiova. Acolo, la oraș, păpușarii din Runcu au luat parte la repetițiile Teatrului de păpuși, au pătruns în tainele meșteșugului. La plecare au primit daruri: textele citorva piese de teatru, precum și mai multe păpuși, dintre acelea de care duceau lipsă.

— Acum poftiți și dumneavoastră, pe la noi! — i-au rugat ei pe artiștii din Craiova.

Nu de mult actrița Ligia Gheorghiu a venit în Runcu să vadă cum se pregătesc păpușarii pentru concurs. I-a găsit în toiul repetițiilor.

A zîmbit mulțumită, amintindu-și ziua cînd un om simplu, cuprins de pasiunea pentru frumos, se hotărîse să înighebeze la el în sat un teatru.

T. LUNGU

Casa de cultură din Făget

Directiunile celui de-al II-lea Congres al P.M.R. prevăd ca în al II-lea plan cincinal numărul caselor raionale de cultură să se mărească cu încă 80. Astfel, la sfîrșitul anului 1960, în peste 160 de reședințe raionale își vor desfășura activitatea case de cultură.

În fotografie: În Făget, regiunea Timișoara, a fost dată de curînd în folosință o nouă casă raională de cultură. Ea a fost construită în cea mai mare parte din resurse locale.

Plouaia căzută în ultimele zile pe plaiurile sibiene a potolit setea de apă a pămîntului. Dar iată și primele raze de soare. S-a trezit cam tîrziu soarele astăzi. Țăranii i-au luat-o de mult înainte ieșind pe ogoare. Culesul porumbului, al cartofilor, arăturile, însămînțările, sînt treburi care nu dau răgaz. Soarele e martor la zămislirea pînii viitoare.

CIND SE LASĂ SEARA

La cîteva ore după asfințit își începe activitatea căminul cultural... Tocmai bine, țăranii s-au întors de

Sprijinul practic

la cîmp. Munca lor este acum mai mult ca oricînd în atenția căminului care și-a propus să sprijine buna desfășurare a campaniei agricole de toamnă.

Iată ce cuprinde planul de muncă al căminului cultural din Racovița pe luna octombrie la capitolul „susținerea campaniei de însămînțări”:

Probleme principale	Termen de executare	Cine răspunde
— Despre importanța pregătirii terenului pentru însămînțările de toamnă (conferință)	7 X 1956	Gavrilă Frincu, profesor
— Informare asupra desfășurării campaniei agricole de toamnă	13 X 1956	Lucia Boeru, învățătoare
— Vorbește brigada artistică de agitație	14 X 1956	Elena Buta, învățătoare
— Vizita țăranilor muncitori, organizată de căminul cultural, la gospodăria colectivă din comună	21 X 1956	Gavrilă Frincu
— Întîlnire la căminul cultural între fruntașii recoltelor bogate și țăranii muncitori din comună	20 X 1956	Iosif Vasiu, țăran muncitor (din colectivul căminului cultural)
— Asigurarea gazetei de perete cu articole privind campania agricolă de toamnă, colecțări și achiziții	sarcină permanentă	Nadejdea SaŃalie, profesoară
— Audiții colective la radio	din 10 în 10 zile	Elena Chiriță, învățătoare

Pînă acum planul a fost îndeplinit întocmai. Despre importanța pregătirii terenului pentru însămînțările de toamnă a vorbit tov. Gavrilă Frincu, director al școlii și responsabil al colectivului de conferențieri. Învățătoarea Lucia Boeru făcînd informarea asupra desfășurării campaniei, a prezentat și unele date statistice. Iată-le: pînă la 10 octombrie, în sectorul individual s-a recoltat porumbul de pe 174 hectare. S-au recoltat, de asemenea, cartofii de pe 155 hectare în sectorul individual și de pe 10 hectare la gospodăria colectivă. 214 hectare din sectorul individual (399 în plan) și 33 hectare ale colectivei, (80 în plan), au fost însămînțate. Această informare a arătat țăranilor că trebuie să grăbească mîna însămînțărilor.

Cu mult interes este urmărit programul brigăzii artistice de agitație. Din păcate nu s-au scris texte proprii. Brigada de agitație nu are încă un colectiv de creație, dar directorul căminului Viorel Modran, adaptează la specificul comunei scenele, poeziile și ghicitori, din publicațiile de specialitate. În plan este trecută ca o sarcină permanentă asigurarea gazetei de perete cu articole. Într-adevăr la panoul aflat în fața statului popular găsim articolele: „Să grăbim ritmul însămînțărilor de toamnă”, scris de tehnicianul agricol Ion Polifca și „Pentru recolte sporite în anul viitor”, scris de profesoara Nadejdea SaŃalie.

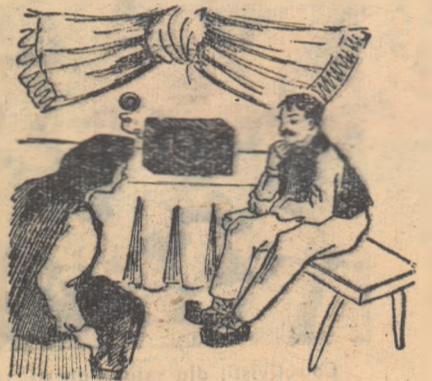
TRANSMITEM EMISIUNEA LOCALĂ

Proposim în comuna Tălmaci la vremea cînd în peste 400 de case răsună prin difuzor: „Aici este stația de radioficare. Transmiem emisiunea locală”.

Vesile Călăraș se apropie de difuzor.

paniei de toamnă. Agentul agricol Nicolae Rotaru a ținut conferința intitulată „Pentru grăbirea recoltatului”.

Să vedem azi ce s-o mai transmite. Vocea bine cunoscută a profesorului Ionescu, responsabilul stației de radioficare, se aude prin difuzor: „Zilele acestea sînd de vorbă cu deputatul Ion Barbosa mi-a povestit că anul trecut a semănat între 1—10 octombrie și grîul lui a fost frumos. A obținut 2.200 kg. la hectar. Anul acesta el a terminat de însămînțat, iar o parte din semănături au și răsărit”.

„Iar mi-a luat-o Barbosa înainte” — gîndi Călăraș. Nu mai era timp de așteptat. Și, într-adevăr, în zilele următoare el a ieșit la însămînțat. Cînd s-a transmis prin difuzor următorul buletin de știri, Călăraș și-a auzit numele alături de al altor țăranți fruntași în campania agricolă de toamnă.

A. CROITORU

FOILETON

Cînd înfloresc scaietii

La căminul din Șag au venit comediații. M-a dus și pe mine acolo moșu' Filon.

— Numa' poftiți dumilor-voastre și-ați vedea la măscări!

— De unde-s? — îl întreb.

— D'apăi, domnu-i știe, că vin aici în tăta luna. Sînt „particoleri”, de capu' lor.

Pe scenă se produc acum ciini, „deștepti ca omu” (așa scrie pe afiș), care latră și socotesc. După asta un scamator își înfige cuțite în gît. (Nana Ana lingă noi își face cruce și-și trage barișul peste ochi). În sfîrșit altul îi adarme pe cîțiva din sală și le golește buzunarele. Zice că numai așa, în glumă. — Năpădit de o teamă ascunsă, moșu' Filon se pipăie la acte și, molipsit, fac și eu la fel. Noroc că „numărul” a luat sfîrșit. Comediații și-au făcut treaba. (Vin aici doar cu viză în reșală de la raion). Acum începe împărțea la paralelor! 85 de părți au ei, iar 15 căminul cultural... pentru derani După învoială.

— Da' noi, moș Filon, cu ce ne alegem? — întreb gîndindu-mă că asta numai distracție n-a fost.

— Las' numai pînă miine și-ai să uiți de năcuz.

Peste un ceas amintirea comediaților s-a dus ca fumul. Așa e firea omului. Fleacurile nu-și fac loc în suflet. Se preling ca argintul viu printre degete. Rămîn în schimb înțîmplările serioase și adînci. De ele îmi amintesc acum cu moșu' Filon. Soarbe din „jinar” și-și șterge cu palma picurii din mustața.

— Apăi vedeți dumilor-voastre, că aici la noi comediații au găsit, cum s-ar zice, cîmpul gol și s-or înfipt ca buruienile care cum i-o fost placu'. Amu on an, era altă ceva. Aveam și brigadă, și cor, și jucători romîni și nemți.

Așa-i. În Șagul Aradului sînt 70 de artiști amatori. Matei Dissler e componist (prinde cîntece din zbor și le pune pe note); familia Schwartz (mamă, fiică și fecior) fac un trio vocal de i-a mers vestea; Paul Dospinescu e tîlcuitor de stihuri, Mircea Ursu, artist bun la brigadă și cîți alții. Și totuși căminul cultural l-a făcut uități și pe ei, și munca artistică.

La Șag, pe „ogorul artistic”, au început să înflorească scaietii. Iar secția culturală de la raion le dă apă la rădăcină.

V TOSO

Pe să citim

I. A. Goncareov: Fregata „Pallada” — vol. I și II — Colecția „Roman gazeta” Nr. 9 și 10 — Editura Cartea Rusă
vol. I — 120 pag.,
vol. II — 176 pag. 8 lei

M. Gorki: Copilăria; La stăpîn; Universitățile mele („Roman gazeta”) — Trilogie autobiografică — Editura Cartea Rusă.
Prețul trilogiei 9 lei

xxx: Gorki despre literatură (Articole de critică literară) — Editura Cartea Rusă
756 pag. 29,50 lei.

A. N. Ostrovski: Kozma Zaharici Minin, Suhoruk — Cronică dramatică în cinci acte în versuri — Editura Cartea Rusă
232 pag. 3,20 lei.

Șota Rustaveli: Viteazul în piele de tigr — poem — Editura Cartea Rusă
388 pag. 30 lei.

Heinrich Heine: Versuri — Colecția „Clasicii literaturii universale” — E.S.P.L.A.
656 pag. 15 lei.

Ștefan Andrei: Fata plutășului — roman — E.S.P.L.A.
552 pag. 9,05 lei.

Mihu Dragomir: Versuri alese — E.S.P.L.A.
436 pag. 8,95 lei.

Scrisori din sat

Intr-ajutorarea ne-a fost de mare folos

Pe la sfârșitul lunii septembrie erau de făcut la noi în comună o mulțime de treburile. Aproape 200 hectare de porumb și peste 200 hectare de cartofi erau tocmai bune de recoltat. Sîcîla de zahăr la fel. Pe aceste terenuri trebuia să însămînțăm cît mai repede aproape 400 hectare cu grîu și secară. Totuși îngrămădirea aceasta de lucrări agricole n-a îngrijorat pe nimeni din sat. Uniți în 98 grupe de intr-ajutorare, care cuprind aproape pe toți sîtenii din comună, am pornit la treabă, pentru a termina la timp muncile de toamnă. Iată cum s-a procedat.

Porumbul lui Ioan Seredeniuc a fost, de pildă, mai de vreme bun de cules. Vasile Șolgut, cumnatul său, avînd porumbul mai verde i-a venit în ajutor cu calul, cu căruța și cu brațele. Intr-o zi ei au cules porumbul cu coceni cu tot. A doua zi au făcut aratul, iar a treia zi, în cîteva ceasuri, au isprăvit și cu însămînțatul. După cîteva zile au recoltat, tot împreună, și porumbul lui Vasile Șolgut. În arătura proas-

pătă au pus grîu și secară de soi, sîmînță selecționată și tratată.

Muncind uniți, în cele 98 de grupe de intr-ajutorare, sîtenii din satul nostru au reușit să iasă la liman. În săptămîna de la 1 la 7 octombrie, socotită săptămîna-record, am arat și însămînțat zilnic pe comună cîte 96 hectare, în loc de 60 hectare cît aveam planificat, terminînd însămînțările încă de la 5 octombrie. Ba, după 4 zile am și depășit planul cu 11 la sută! Totodată am împrăștiat pe terenurile unde am însămînțat grîul și secara 6.680 tone de gunoi de grajd, adică cu peste 1.000 tone mai mult ca în anul trecut.

Sfătuim pe fiecare gospodăru să se intr-ajutoreze fie cu o rudă a sa, fie cu vecinul său de casă sau de loc, fiindcă așa va putea să termine mai ușor și la timp toate lucrările din cîmp.

NICOLAE CLIM, IOAN GH. CHIDESĂ și EPIFONE SEREDENIUC

Țărani muncitori din comuna Negostina, regiunea Suceava

Mai multe fete de țărani individuali din comuna Cacomeanca, raionul Călărași, au sărit să dea o mîna de ajutor consăteanului Stan V. Ion, la culesul bumbacului.

Oameni prevăzători

Ca să ajungi în comuna Urleasca, de la gară, trebuie să mergi cale de cîteva kilometri.

De-o parte și de alta a drumului, întinderea nesfîrșită de pămînt, brăzdată de pluguri, cu fața-i netedă, îmi fura privirea. Căutai să desprind în juru-mi vreun zgomot, dar în zadar. Era o liniște al cărui rost n-am putut a-l înțelege în acele clipe. Abia cînd am ajuns la gospodăria agricolă de stat și-am stat de vorbă cu tov. inginerșef Iacomi Onoriu m-am dumirit. Gospodăria de stat din Urleasca își terminase însămînțările de toamnă pe ziua de 11 octombrie.

Aici, pregătirile pentru efectuarea însămînțărilor de toamnă au început paralel cu cele pentru recoltarea păioaselor. Însămînțarea unei suprafețe de 2.190 hectare cu grîu și 560 hectare cu orz de toamnă necesita pregătiri minuoase și din timp începute. Lucrez acestă l-au înțeles salariații și conducerea gospodăriei și, împreună, au dat viață planului alcătuit din vreme și cu chibzuință. Pe măsură ce se recolta grîul, se făceau și arăturile. Însă înainte de arături, fiind seamă de planul de asolamente, s-au luat măsuri pentru îngrășarea pămîntului cu îngrășăminte naturale și chimice. Astfel au fost transportate 4.400 tone de bălegar și o cantitate însemnată de superfosfați.

Arăturile au fost făcute la o adîncime de 18—20 cm. Înainte de a se însămînța grîul de toamnă pe locurile arate de cu vară, s-a făcut a doua lucrare cu discurile și cultivatoarele, la

o adîncime de 6—8 cm. Lucra-sea această, s-a executat în agregat, cu boroane de fier.

După aceste pregătiri s-a început însămînțatul. Fiecare semănătoare a fost înzestrată cu tuburi de cauciuc și greutăți

de toamnă și altor unități socialiste din împrejurimi și mai ales gospodăriilor colective. Aceasta s-a făcut atît prin scurte constatări cît și prin îndrumări și sfaturi agrotehnice practice. E suficient să dăm un singur exemplu. La gospodăria colectivă „Dobrogeanu Gheara” din Urleasca se începuse semănatul fără să se mai facă discuția și cultivarea. Totodată grîul se semăna la suprafață, ceea ce ar fi însemnat că la anul recolta să fie destul de slabă. Unul dintre inginerii gospodăriei de stat, auzind această, a mers chiar a doua zi, a stat de vorbă cu colectivității, le-a explicat de ce-i necesar să facă discuția și să semene la o adîncime de 8—10 cm. Datorită acestor îndrumări, și colectivității din Urleasca au executat muncile agricole de toamnă în bune condiții.

OVIDIU MARALOIU

Din experiența gospodăriei agricole de stat din Urleasca, raionul Brăila

pină la 4 kg. Sistemul de distribuție al semănătorilor fiind bine pus la punct, fiecare tub a asigurat cantități egale de sîmînțe, realizîndu-se o însămînțare de bună calitate.

Gospodăria agricolă de stat din Urleasca a împărțit experiența dobîndită în executarea muncilor agricole

Ce mai așteaptă?

Raionul Brănești este unul din raioanele regiunii București în care cotele de cereale către stat au fost predate aproape în întregime. Aceasta reprezintă, desigur, o importantă realizare, dobîndită în urma unei susținute muncii politice, impletite cu o seamă de măsuri organizatorice luate de sîturile populare.

Din păcate, nu aceeași preocupare există în Brănești și pentru campania însămînțărilor de toamnă. Pînă în seara zilei de 15 octombrie a.c. planul de

însămînțări pe raion fusese îndeplinit abia într-un procent de 7 la sută. La această dată mai erau întovărășiri agricole care nu începuseră însămînțările ca de exemplu cele din satele Brănești și Islazu, ca și numeroși țărani muncitori cu gospodării individuale care nu eșiseră încă la semănat.

În raionul Brănești a plouat îndeajuns ca să facă pămîntul tocmai bun de arat și însămînțat. De asemenea raionul are S.M.T.-uri dotate cu un bogat parc de tractoare și semănători; are suficiente atelaje. Multe din terenurile semănate cu culturi prășitoare au fost de acum eliberate. Așadar, există condiții ca însămînțările de toamnă să se facă fără întîrziere. Nu mai trebuie așteptat nimic. Nu mai trebuie amînate aceste importante lucrări agricole (arăturile și însămînțările). Campania agricolă de toamnă trebuie să stea în centrul preocupărilor. Se cere ca toate mașinile, atelajele și brațele de muncă să fie folosite integral, mîcî în aceste zile senine și călduroase după ploile căzute, să se lucreze din zori și pînă seara tîrziu.

Raionul Brănești care și-a dovedit capacitatea de a duce la capăt acțiuni importante, poate trece în scurtă vreme în rîndul raioanelor frunțose pe regiune nu numai la colectări ci și la însămînțările de toamnă. Pentru aceasta însă, este nevoie de o mai mare grijă și răspundere față de felul cum este realizat planul de însămînțări în special la grîul de toamnă, cultură ce ocupă un loc important în planul raionului.

E. CHELBAȘU

Cuvinte încrucișate

Orizontal, 1. Înlătură exploatarea și neajunsurile gospodăriei individuale fărîmîțate — Dreptul cooperativilor pentru pămîntul înscris 2. Caracteristica muncii în cooperativă — Consimțămîntul (scris) pentru a deveni membru al cooperativei (pl.). 3. Începutul rîmei — A lăsa pămîntul prin testament moștenitorilor sau cooperativei — E de două feluri: în natură și în bani 4. La casa lui — Pronume — Suprafață de 20—30 ari ce îi rămîne cooperativului ca proprietate personală — A ține pe jumătate 5. Poznaș — Despica lemnul! — Nod strîns... bine! — Față — În cuvîntul ager 6. Iubeai — Aparatament — Acela — Mustrele aspră. 7. Pronume — Oi în al doilea an — 100 metri pătrați — La el își păstrează cooperativa fondurile bănești 8. Și, în limba franceză — Nun — Pronume — Notă muzicală — Începutul norocului 9. O ține contabilul cooperativei — Posedă pămînt 10. Legea de bază a cooperativei — Se acordă cooperativilor în timpul anului, atît în natură cît și în bani. În raport cu zilele-muncă efectuate — Din cel indivizibil se face construcții, se cumpără inventar etc.

Vertical, 1. Așa sînt pămînturile cooperativilor 2. Conjunție — Conduce activitatea cooperativei între două adunări generale 3. Suprafața din jurul casei care rămîne proprietatea personală a cooperativului (ca și casa de locuit) — Indică viitorul 4. Pată rămasă pe cîmp după seceriș — Sughițat 5. Ene Niculescu — Posezi — Cară! 6. Pe fața bătrînilor — În el înseamnă brigadierul zilele-muncă 7. Intră în componența unor îngrășăminte. — Stă la baza activității cooperativei. 8. Substanță cu care se argălesc pieile — Aceasta 9. Trage

în sus și în jos firele de urzeală. — Nume masculin — Alacu Vasilescu 10. Pronume — Taxa de înscriere în cooperativă este de 25. 11. A alege membrii comitetului de conducere al cooperativei — Cîmp semănat 12. Grupuri numeroase de oameni — Ros... la mijloc 13. Trăiește în țările Nordului — După îndeplinirea lor se socotesc zilele-muncă. 14. Gîrlă de chefal 15. Curat. — Gospodărie agricolă colectivă. — Notă muzicală 16. Traian Rădulescu — Pămînt 17. În acest loc — Sistem de muncă în cooperativă.

Cuvinte mai puțin cunoscute: ERIC, ȘOD, ARNAI

Doză recoltă și o învățătură

În acest an, cu toată seceta care a bîntuit și prin părțile Romanului plugarii din Trifești au scos la grîu o producție medie de 1.398 kg. la hectar. Inginerul Alexandru Burlacu, șeful punctului agricol din comună, mi-a explicat în cîteva cuvinte cum s-a obținut asemenea recoltă.

— La noi în Trifești — spune inginerul Burlacu — sînt oameni foarte harnici. Anul trecut, la 15 octombrie, toți terminaseră însămînțările. Vasile Lungu, Grigore Ciobanu, Ștefan Damian și alți țărani muncitori care au pus grîul în pămînt încă de la 1 octombrie, au scos aproape 2.000 kg. la hectar. În toamna aceasta ei au semănat și mai devreme. Și, ca ei, sînt mulți în comună. Priviți cîmpul. În unele locuri grîul a și început să înfrîțească.

Inginerul avea dreptate. Prima condiție pentru a obține recolte sporite la grîu este semănatul la timp, cu mașina și într-un pămînt bine lucrat la țărani muncitori din comuna Trifești, după cum se vede, respectă această condiție: pămîntul mai acum cîteva zile, ei au însămînțat cu grîu cea mai mare parte din suprafața planificată. Sîmînța de grîu selecționată și tratată se seamănă în bună parte cu mași-

nile pe terenurile care au fost cultivate mai înainte cu porumb. Sub brazdele proaspăt răsurnate s-au băgat pînă acum peste 400 tone de gunoi de grajd putrezit.

În comuna vecină, Horia, pămîntul este la fel de bun ca în Trifești. Totuși producția medie la grîu a fost în acest an cu aproape 400 kg. mai mică la hectar față de comuna Trifești. De ce oare? De ce s-a pierdut de pe o suprafață de 310 ha. cultivată cu grîu aproape 124.000 kg. de boabe? Lipsii de îndrumarea comitetului executiv al sîtatului popular comunal, sîtenii au însămînțat tîrziu, nepregătind bine pămîntul. Unii țărani muncitori, printre care Aurel Roman, Nicolae Bîlcă și alții au semănat grîul abia pe la 15 noiembrie. La treier au prea le-a convenit cînd au văzut că au scos numai 500 kg. la hectar. Dar nu s-au învățat minte să semene măcar anul acesta mai devreme în comună, pînă mai acum cîteva zile, nu se însămînțase nici 25 la sută din suprafața planificată.

Oare nu este timpul ca tovarășii din conducerea sîtatului popular comunal și plugarii din comuna Horia să tragă cuvenitele învățături?

ION BELCIUGAN

Bustul de bronz al poetului George Coșbuc, dezvelit în timpul serbărilor născădune.

Poate niciodată Năsăudul n-a cunoscut un asemenea freamăt. Elevi, profesori, tineri și bătrâni împodobesc orașul așezat între dealuri ca pe fundul unui găvan. Ghirlande de brad îmbracă portretele lui George Coșbuc și Liviu Rebreanu, iar fațada școlii în care au învățat cei doi fii ai Năsăudului, a căpătat un aspect sărbătoresc.

În ziua aceea de ajun, sute de elevi ai școlii medii și ai celorlalte școli din localitate, au făcut o frumoașă retragere cu torțe, intonând cîntece făcute pe versurile poetului lor iubit.

A doua zi, cu trenuri speciale, mașini, autobuse și căruțe, de la Cluj, Dej, Aiud și comunele din regiune, au sosit alte sute de oameni. Au venit rude ale celor doi mari scriitori, ziaristi, scriitori, oameni de artă și știință.

„Nu vom precepeți nimic ca să ne slujim și noi poporul, așa cum mării scriitori George Coșbuc și Liviu Rebreanu au făcut-o prin vastele lor opere”, s-a angajat în numele elevilor năsăudeni, pioniera Dorina Mihăileanu din clasa 8-a, cu prilejul festivității.

Țăranul Vasile Tabără din satul Prislop vorbind despre Liviu Rebreanu.

Au vorbit apoi, acad. prof. univ. Tudor Vianu și prof. Ion Breazu de la universitatea din Cluj, făcînd calde evocări ale celor doi scriitori. Scriitorul Istvan Naghy, care a exprimat cuvîntul scriitorilor romîni și maghiari din Cluj, a spus: „Versurile lui George Coșbuc au avut un adînc răsunet și în inimile popoarelor maghiar și german, la fel ca și „Răscoala” lui Liviu Rebreanu. Fie ca acest bust al lui George Coșbuc să dăinuie ca un simbol al prieteniei care leagă, astăzi popoarele romîni și maghiari”.

Țăranul muncitor Vasile Tabără din Prislop, a vorbit simplu, dar cuvintele lui au pătruns adînc în sufletele celor care-l ascultau.

„Oameni luminați ca Liviu Rebreanu și George Coșbuc, care s-au ridicat din mijlocul nostru, al țăranilor, vor fi întotdeauna cea mai mare mîndrie a noastră, căci prin ei viața noastră și năzuințele noastre au fost făcute cunoscute întregii țări... Cu brațele noastre vom reclădi casa în care a trăit Liviu Rebreanu și cerem ca satul nostru să se numească Liviu Rebreanu”.

Luînd cuvîntul, bătrînul țăran Ion Hordouan din satul Coșbuc (Hordou), a spus:

„Iubitul nostru poet, George Coșbuc, sau „badea Gheorghe” cum încă îl numim noi și azi, a putut să scrie despre noi și să ne zugrăvească sufletele și viața, pentru că a trăit în mijlocul nostru și niciodată nu ne-a uitat”.

Mai tîrziu, pe poiana din spațele școlii medii din Năsăud, cîntărită din această zi cu numele lui George Coșbuc, s-a desfășurat un program artistic cu recitări din poeziile poetului năsăudean și cîntece pe versurile lui.

Bura rece de toamnă ce a căzut toată după amiază n-a împiedicat mîile de oameni sosiți din regiune să asiste la desfășurarea serbărilor care a durat pînă seara tîrziu.

„Sînt suflet din sufletul neamului meu”...

Lui Coșbuc îi aparține versul „Sînt suflet din sufletul neamului meu” care îi definește întreaga creație de la „Balade și Idile” pînă la „Cîntece de vitejie”. E viu în opera lui satul românesc din vremea aceea, cu ulițele, cu casele bătrînești, cu nevestele, cu flăcăii, cu fetele, cu horele, e vie natura cu cîmpiile, cu pădurile, cu clarurile de lună, cu vînticelul șagalnic, cu cîntecele păsărilor, cu verile calde. Trăiesc, aducînd în fața cititorului lumea de atunci, strigătele de revoltă, chiuiturile de joc, doinele triste, idilele nevinovate, pasiunile, năzuințele. „Putem împlini — cum spunea Dobrogeanu Gherea — intervalele între aceste note deosebite țesînd un mare roman de la țară” din toate poeziile lui George Coșbuc.

Așa se explică faptul că doinele și baladele lui se învață și se cîntă de aproape o jumătate de veac, așa se lămurește de ce oamenii din părțile acestea îi păstrează cărțile cu sfîntenie, așa se poate înțelege mai bine de ce de la copiii de școală, care-l învață poeziile, pînă la oamenii bătrîni numele lui George Coșbuc e pe buzele tuturor.

„Trăind în mijlocul atîtor amintiri legate de el — spunea Ion Hordouan — ne pare ciudat că nu mai e printre noi. Pare că îl tot așteptăm să se întoarcă din nou în sat, să-l întîlnim pe uliță, să vină la horă și să ne mai facă o strigătură, ori o doină, ori un cîntec”.

Cuvintele acestui țăran din Hordou, contemporan cu badea Gheorghe, exprimă mai bine ca oricare alte fraze sau cuvîntări, simțămîntele poporului nostru față de George Coșbuc.

Aplecat cu extraordinară atenție priverii poporului său, a țăranilor din Ardeal în deosebi, Liviu Rebreanu a cuprins în opera lui sentimentele și gîndurile unui șir întreg de generații care luptaseră și luptă pentru pînă și libertate. Personagiile din cele mai bune cărți ale sale sînt luate din lumea satelor. Multe dintre acestea au trăi sau trăiesc încă. Ion Glanetașu din „Ion” există. Ana, din același roman trăiește. Iscălitura lui popa Belciug în josul unui act bisericesc din Prislop adevărate și ea există în realitate a popii Belciug — personaj din „Ion”. Chiar casele satului, drumurile împrejurimile descrise în carte sînt identice cu cele reale, pînă și acum, după atîta scurgere de timp.

Asemănarea dintre viața satului și personajele lui „Ion” și viața și oamenii din Prislop este atît de mare, încît, după Liviu Rebreanu a tîrîrit cartea au început să-i sosească sorisori unice în felul lor. Fără să știe unul de celălalt, diferiți țăran din sat — vreo șaptezeci — îi scriau „Domnișorule Liviu, îți mulțumesc tare mult, că bine m-ai feștit în Ion al dumneata”. Cum a fești în graul lor înseamnă zugrăvi, e lesne de înțeles cît de semnificative sînt aceste declarații. Șaptezeci de țăran — și doar din Prislop aceștia — recunoșteau în „Ion” — personajul central al cărții.

Este firesc deci, ca țăranii de atunci și azi să vadă în „Ion” și în alte opere a marelui romancier însăși viața lor din urmă cu cîteva decenii, așa cum e firesc să recunoască în eroii celor mai multe poezii scrierilor de Coșbuc.

Scriitoarea Veronica Porumbacu stînd de vorbă cu bătrînul Ion Nistor în vîrstă de 94 de ani, fost leg de școală cu George Coșbuc.

UN COLEG AL LUI COȘBUC

Ion Nistor e bătrîn ca veacul, ai putea spune, fiindcă doar șase ani îi lipsesc să împlinească sută. E mic de statură, îndesat și puternic.

„Tata — spune el — a murit tînăr. Avea numai 90 de ani, dar era sănătos și voinic. S-a dus la pădure să taie lemne și un trunchi de copac l-a căzut peste șale. Tata a murit tînăr, dar frații lui au trăit peste sută: unul 115 ani, iar altul mai mult”.

Ion Nistor șade pe un scaun și așteaptă dezvelirea bustului lui George Coșbuc. Mereu i se înalță privirea către pinza albă care acoperă bronzul marelui poet. Poate că de mulți ani adastă clipa aceasta.

— Mi-a fost coleg în școala primară. Era un copil blind și bun ca un mielușel. Eu rămîneam mai pe urmă cu cartea, dar el, el era numai știință. Odată dascălul nostru a spus că dă 10 florini elevului care-i face cea mai bună povestire și Gheorghe a luat premiul 1. Altu' cin' să-l ia?

Ei, și au trecut ani peste ani, urmează bătrînul. Noi citeam mereu ce scria el în reviste și cărți, însă nici el nu ne-a uitat. Cînd trecea prin Năsăud și se ducea la Hordou, așezat pe petreceau în țara noastră, Vezi dumneata, așa un om care nu-și uită semenii! Badea Gheorghe ajuns om mare, dar cînd ne vorbea parcă și noi ne făcea să ne simțim mai tari și mai mîndri decît ne este felul. La Năsăud și la Hordou, sătenii îi știau poeziile pe de rost.

Cutele adînci ale feții moșneagului s-au asprinit și mai mult, însă ridicînd încă o dată privirea către bustul de pe soclul de marmură, chipul i se înseninează și spune cu buzele cuprinse de tremur nestăpînit:

„Cînd am să plec după lumea asta, am să mă duc cu mine în mormînt amintirea zilei de azi. Nu am trăit încă una mai înălțătoare; și doar 94 de ani; iacă încă puțin și împlinesc veacul”.

NĂSAUDENE

MUZEUL

La Năsăud a fost deschis de curind un muzeu, cu cărți, cu portrete, cu manuscrise, cu lucruri mărunte și mari, care vorbesc despre Coșbuc și Rebreanu. În dreapta, în stînga Rebreanu, amîndoi sub acoperișul aceleiași case, în mijlocul acelorași sentimente de dragoste și cinstire ce ne leagă de el.

Un tablou cu absolvenții liceului la care au învățat și Coșbuc și Rebreanu, alături de o amintire fugară a unui învățător pensionar:

„Coșbuc era cel mai bun la romină. Doar cu matematica o ducea mai rău. Știa însă atîta literatură încît îi copleșea pe profesori, iar pe un inspector din Cluj l-a uimit de-a dreptu

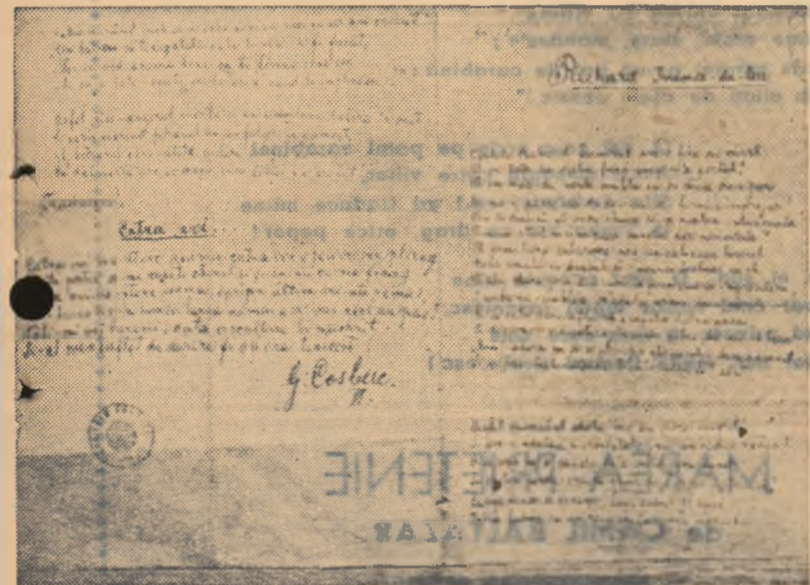
Rebreanu, maeștri ai cuvîntului ca Gala Galaction, Camil Petrescu, George Călinescu, Al. Sahia, Ion Marin Sadoveanu, A. Toma, Mihail Sebastian, Victor Eftimiu, Radu Bouréanu, Lucia Demetrius, Cicerone Theodorescu, Mihai Beniuc — o întreagă pleiadă de poeți, dramaturgi, prozatori.

Un bust al lui Liviu Rebreanu și o mască mortuară donat_ de cea care le-a făcut — Mihaela Pătrașcu. Într-un colț, o etajeră scurtă, cu două rafturi — prima bibliotecă a scriitorului. Pe un perete o altă bibliotecă, mare, de 2.200 volume, donată muzeului de soția scriitorului. Sînt aici opere ale clasicilor literaturii universale și romine, poeți, prozatori, sînt studii de filozofie, de psihologie. Judecată numai după ce-i aici, cultura lui Rebreanu avea o foarte solidă temelie.

O altă vitrină... Stiloul negru, cu un inel de aur. Cu stiloul acesta a scris „Pădurea Spînzuraților”. Eroul principal al acestei cărți. Apostol Bologa, se află și el aici, într-o fotografie, alături de un extras de naștere. Nu l-a chemat Bologa. L-a chemat Emil Rebreanu și era unul dintre frații scriitorului.

În aceeași vitrină, o cutie de tutun cu motive naționale, jerseul cu care era îmbrăcat Liviu Rebreanu

cînd a murit, un ceasornic cu cadranul îngălbenit, scrisori. Una dintre aceste scrisori deținește foarte bine rolul jucat de țovărășia de viață a romancierului în timpul creației și vieții lui. E o scrisoare din 20 iulie 1920, semnată de Fanț Rebreanu, un răspuns la vetea că soțul ei terminase „Ion”. Spune: „Zile și nopți mi-aj împletit iubirea în sufletul tău alături de Ion”. În mijlocul camerei, biroul, primul birou al scriitorului. Aici, noapte de noapte, a scris zeci și sute de pagini. Privesc biroul și îmi vine și mie același gînd pe care îl mărturisea vorbind de Coșbuc, țăranul Ion Hordouan. Pacă-l văd pe Rebreanu, așezîndu-se să scrie, cu o șuviță de păr alb căzută pe frunte, așa cum îmi apare într-una din ultimele lui fotografii.

Manuscrisul unei poezii scrise de George Coșbuc, pe cînd era elev în clasa 6-a a Liceului din Năsăud.

tul, Inspectorul a dat dealtfel ordin să nici nu mai fie sîciit cu matematica. Să i se lase tot timpul pentru literatură”.

Pe pereți, în vitrine, fotografii, manuscrise. Casa lui badca Gheorghe, o casă simplă, țărănească asemenea tuturor celorlalte din Hordou. Fiile de manuscris, îngălbenite, unele rupte: „Richard, inimă de leu”, „Cătră voi”, „Nunța Zamfirii”. E aici cîte ceva din viața și creația marelui poet, care țî-l reamintesc, te fac să-l înțelegi și mai bine.

În stînga culoarului, casa memorială Liviu Rebreanu.

Într-o vitrină, dovezi ale admirației unora dintre cei mai buni scriitori ai noștri, în dedicații pe cărți. Și-au arătat adîncă prețuire pen-

ANA LUI ION GLANETAȘU

Jluca e joasă. Ploi nenumărate au mîncat lemnul și l-au scorojit. Casa e joasă, mică, luminoasă sub acoperișul de șindrilă înnețită de ani. Pe prispă sade Rodovica Boldijar Ana lui Ion Glanetașul — țînînd o fetiță în ate.

Rodovica Boldijar, Ana din romanul „Ion” al lui Liviu Rebreanu.

Te aștepți să apară și „Ion”. Dar Ion Boldijar a murit cu ani în urmă. A rămas Ana, cu numele ei adevărat Rodovica Boldijar. Anii, ca peste tot ce trece sub timp, și-au pus semnele și pe fața ei. Este vîrstnică, dar încă mîndră de dragostea lui Ion și de prietenia pe care le-a purtat-o scriitorul Liviu Rebreanu.

Aici, pe prispă aceasta, Liviu Rebreanu și țîngă el Ion, răscolit de amurguri lungi de vară sau înfiorații de nostalgicele ploi de toamnă, unul prin altul au făurit un erou nemuritor: pe „Ion”.

Cînd vorbești despre Liviu Rebreanu, Rodovica Boldijar se transfigurează. Chipul ei capătă mai multă viață, iar ochii îi lucesc puternic.

„Ion al meu era așa cum l-a descris „domșorul Liviu”, care l-a cunoscut bine. Îl vedea mai în fiecare seară intrînd pe poartă și așezîndu-se pe prispă casei. Vorbeau despre multe lucruri. „Domșorul Liviu” întreba, iar Ion îi răspundea. Apoi, țîrziu, cînd se lăsa întunericul, prindea și dînsul să povestească, iar Ion să asculte. Mă făceam mică țîngă ei și mă uitam la omul meu cît era de fericit că are un asemenea prieten. Mai țîrziu cînd a apărut cartea și ne-a citit-o, ne-am dat bine seama cît de adînc ne cunoscuse sufletele și viața noastră. Cartea o avem și acum. Ne este tare scumpă”.

Pagini redactate de Sorin Petrescu și Mihail Pop
Fotografii: Șerban Păunescu

AMINTIRI despre Liviu Rebreanu

Scoala din Prislop este așezată pe un delușor, chiar în marginea șoselei care vine de la Năsăud. Urci un șir de lespezi de piatră care țîn loc de trepte și intri în școala în care a fost învățător Vasile Rebreanu și unde fiul său Liviu Rebreanu a deprins să deslușească lumina literelor. Pereți groși, îngreuiți de ani, uși mari, clase cît o odaie de om așezat, în care stau înghesuite bănci mici. Dintr-o curte interioară, pătrunzi printr-un fel de antreu și dai de locuința învățătorului. O cameră cu stururile ridicate, prin care lumina zilei încețoșată de afară, abia reușește s-o cuprîndă. Aci o găsim pe soția scriitorului, Fanny Liviu Rebreanu. Are părul alb, coliliu și un chip blind de pe care se desprinde multă prietenie.

„Liviu, spune dînsa, a considerat că meseria de scriitor este ceva sînt. O muncă pe care trebuie s-o duci cu abnegație, pătruns de cele mai adînci adevăruri. El niciodată nu s-a grăbit să termine o carte. La „Ion” a lucrat 7 ani. Și de cite ori în această epocă de creație nu lăsa scrisul, să stea de vorbă cu acei oameni din Prislop care intruchipau pe eroii romanului! Ai fi putut spune că asemeni unui sculptor el caută să dea lutului pe care-l modelează fiecare trăsătură a modelului. Niciodată Liviu nu a scris într-o noapte mai mult de 5-6 pagini — căci lucra numai noaptea — iar fiecare rînd era mult gîndit înainte de a-l așterne pe hîrtie.

Apoi, după ce a realizat romanul, Liviu devenise de nerecunoscut. Era foarte amărit. Toată dragostea lui și toată munca pe care o depusese ca să-l scrie „i-a fost răsplătită cu un șir întreg de nemulțumiri. Editurile refuzau manuscrisul sub pretext că era prea „țărănesc” și că titlul „Ion”, este cu totul nepotrivit, în vreme ce soțul meu socotea că și titlul, dar și cuprînsul romanului erau nespuse de reprezentative. Doar se vorbea în această carte despre dragostea țăranului față de pămîntul pe care-l muncește cu sudoare, iar „Ion” era unul dintre acele milioane de țărani cu complexul lui de frămîntări sufletești.

Mai țîrziu, după multe peregrinări pe la diverse edituri, cînd „Ion” a fost primit, țîpărirea lui a însemnat un adevărat succes.

Înainte de a scrie „Răscoala” a colindat sate întregi, documentîndu-se. Nu era familie din acele sate cu care să nu stea de vorbă, spre a culege un material cît mai apropiat de realitate. Pentru Liviu, scrisul a însemnat o muncă necurmată”.

Amurgise. Pendula din casa învățătorului măsura neobosită timpul. La difuzor, un crainic de la radioficare a anunțat:

„Miine sărbătorim inaugurarea casei memoriale Liviu Rebreanu...”

Sofia lui Liviu Rebreanu stînd de vorbă cu un bătrîn profesor năsăudear.

Oaspeți dragi

DAVID OISTRAH

Inchiptuiți-vă un om de statură mijlocie, robust, cu fața plină și palidă, cu mișcări domoale și glasul blând. Când îl privești de aproape, când stai de vorbă cu el și-l ascuți mlădierile vocii, nu știi de ce, îți vine în minte gândul că omul acesta în viața lui n-a ridicat tonul, că niciodată n-a jignit și nici n-a refuzat pe cineva. N-are mersul falnic și plini de sine al celebrității care a cules aplauzele unei lumi întregi. N-are mina osoasă, cu degetele tremurinde, așa cum ne-am obișnuit să ne inchipuim mina stăpînului unei viori cu renume mondial. Numai ochii mari, adinci și albaștri, par o apă dintr-o lume de basme, o apă deasupra căreia răsună acorduri minunate, nepămîntești...

David Oistrakh dispune de o tehnică uimitoare, însă se deosebește de alți tehnicieni prin faptul că posedă un ton dulce și cald, că frazarea sa este nobilă, denotînd o muzicalitate impecabilă.

— Pentru mine — spune Oistrakh despre Enescu. — înțînirea cu acest minunat muzician și om a fost una

din cele mai puternice impresii din viața mea... El era pentru mine un exemplu de om mare, simplu, de o rară profunzime, de o deosebită frumusețe sufletească.

Cînd David Oistrakh așternea pe carnetul meu de reporter cele citeva cuvinte de salut adresate cititorilor revistei, fără voia mea îi priveam cu atenție mina. Mina aceasta, minunată stăpînitoare a arcușului, cu ani în urmă a strîns frățește mina lui Enescu, mină minunatului flu al unui popor pe care Oistrakh îl socotește deosebit de talentat în arta viorii, despre a cărui dragoste de muzică vorbește cu deosebită căldură.

Mina lui Oistrakh! Mina care a făcut milioane de oameni să tresalte, să plîngă, să se simtă mai buni! Oistrakh își dăruie sufletul milioaneilor de oameni simpli. Și vioara unui asemenea artist nu poate cînta decît „dulce și cald“

Sfîrșind văzduhul, lăsînd în urmă norii, un avion pornit din Belgrad l-a adus pe pămînturile țării noastre. Ne-a mai vizitat David Oistrakh țara. Cu cîțiva ani în urmă. A venit și acum cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, după ce a dat citeva concerte în diferite orașe din Jugoslavia. A venit țînînd în mină cutia aceea lunguiață în care, pe perna ei de pluș, stă vioara născătoare de sunete mălăstre, vioara aceea pe care cu ochii umeziți a aplaudat-o și marele Enescu...

Pentru David Oistrakh venirea în țara noastră nu înseamnă numai vizitarea unei țări prietene. Înseamnă ceva mai mult: răscolirea atîtor amintiri dragi legate de numele lui Enescu, de numele stăpînului altei viori, a omului care a spus cîndva: „Violonistul

Salut din toată inima pe trucidătorii egoarelor cititorii revistei „Albina”.
Vă doresc succese cit mai mari în munca dvs.
DAVID OISTRAH
București, 11.X.56

*Ceșterea muzicantului românesc
răscolirea amintirilor noastre
Marele muzicant românesc
București, 11.X.56. David Oistrakh*

ALEKSEI MARESIEV

Aleksei Petrovici Maresiev a venit în țara noastră, ca oaspete drag alături de alți soli ai poporului sovietic, în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice. L-am cunoscut în camera lui de la hotelul Athenée Palace.

Atunci cînd s-a deschis ușa am văzut apropiindu-se de mine, cu mina întinsă cu un zîmbet plin de bunăvoință pe față, un om de statură mijlocie, un om simplu și modest, cu steaua de Erou al Uniunii Sovietice prinsă pe reverul hainei. Mi-a strîns mina călduros, prieteneste. În figura senină și hotărîtă totodată a lui Maresiev, am văzut simplitatea și măreția omului sovietic!

Priveam cu emoție chipul devenit legendar, al acestui om care 19 zile și 19 nopți s-a tîrît cu picioarele degerate, prin mlăștini și zăpadă, în spatele frontului inamic, pentru a ajunge din nou în rîndurile Armatei Sovietice. Ce minu-

nată pildă de voință și patriotism a dat el! Eforturi uriașe a depus apoi pentru a se folosi de proteze, ca de picioare, nu numai la mers ci și la pilotarea avionului de vîntoare, cu care a doborît încă 15 avioane fasciste.

— Mă întrebați ce fac acum, cu ce mă ocup? Sînt candidat în științe istorice la Academia de Științe Sociale de pe lângă C.C. al P.C.U.S. Afară de asta, mai am mult de lucru. Adeseori vorbesc în fața tîneretului despre curaj, răspund la întrebările care mi se pun și pe cît mă pricep, dau sfaturi...

Privesc pe Maresiev, stau de vorbă cu el și nu îmi vine a crede că omul acesta, plin de bunăvoință e eroul legendar despre care am citit cu atîta emoție. Dacă ar fi trăit Oleg Koșevoi, ori Alexandr Matrosov cred că tot atît de simplu as fi stat de vorbă și cu el.

Ne despărțim. Ușa se închide și acolo, în spatele ei, rămîn citeva din cele mai frumoase clipe ale vieții mele. Cîteva clipe alături de un om adevărat!

*Urmas iubitem rumanului
suprasa „Albina”
A. Maresiev
10/12-1956.*

Trimît salutul meu cititorilor revistei „Albina”.

A. MARESIEV

10/X — 1956

MUZEUL REVOLUȚIEI de NICOLAE TAUTU

Muzeul larg nu pare astăzi pragul
Prin care am pășit în viitor...
Pușca de-atunci, așful, gloșul, steagul,
Ne aparțin acum tuturor.

Bătrînul ghid ne spuse la intrare
Ștergîndu-și ochelarii vechi și mici:
— Bine-ați venit la noi din depărtare,
Poliți cu toți în casa lui Ilici!

Am colîndat vitrină cu vitrină
Cu arme vechi, zlore, manifeste;
Un scris mărunt pe-un pat de carabină:
„Să nu uitați de zilele aceste!”

O, cel ce-a scris pe patul carabinei
Acest mesaj către viitor,
Știa de-atunci că-l va traduce mîine
În limba sa, cu drag, orice popor!

...Da, ei știa! O simt aceasta bine
Nu doar cînd spura luptei răscolesc,
Ci cînd privesc la ziua care vine
Cum tot mai multe flămuri strălucesc!

MAREA PRIETENIE de CAMIL BALTAZAR

Abia-învățasem a citi.
Desculți eram acasă, gol,
întîiorat, cînd amii
de Cehov, Gorki, de Tolstoi.

Pe omul rus îl cunoșteam,
aîit de-aproape de acel
cu care-n port griu vînturam,
sau stam la stat lîngă un geam,

În ceainăria de pe cher...
Și ei mi-au fost de preț învăț.
Cu ei deolaltă pătimeam,
visînd la vreme de-amar județ.

Și să-l cunoaștem ne-a fost dat
pe omul rus, cu-adevărat...

Obrazul cu-amiros de soare
și bluza ta de doc, prăfoasă,
cu înfocare-am sărutat,
ca pe însemnele luminii,

și-a aurorii luminoase.

Grăiau în ființa ta bălăie
și-n botul tău cel vînturesc,
mușți, holde, oameni și pirate
ai marelui pămînt rusesc,

și-mbrățișînd a ta lăptură,
în ea, smerit eu sărutam
țara ce-n dragoste și ură,
în trudă fără de măsură,
și fără seamăn în istorie,
a plămîdit sublimul neam
din jertă, eroism și glorie

M-ai prins de-acheietura mîinii
și-am stat îmbrățișat, de parcă
ne cunoșteam de cînd e lumea.
Și-au vrut dușmani să ne despărță.

Dar o tubire fără nume
și dălmîind cu trîlnicie
ne va-asoți de astă-dată
nu pentru-un veac, ci pe vecie.

Note politice

Doenitz și „colegii” săi

Instanțele judecătorești din Germania apuseană sînt supraaglomerate de procese. Cîmă cei care se împotrivesc reinarmării Germaniei apusene sînt nenumărați, vă dați seama de unde provine aglomerarea. Curg zecile de ani de închisoare, mii de patrioți zac nevîmovați în temnițe.

Neliniștii de primejdia care amenință așa-zisa democrație vest-germană, conducătorii de la Bonn își caută apărători, bineînțeles printre fasciști. A pierit el, Hitler, dar au rămas mulți dintre colaboratorii lui. Cite unul, uitat cine știe cum prin închisoare, este scos la lumină. După Speidel și Heusinger iată-l acum în libertate pe fostul amiral Karl Doenitz, cel care fusese hărțuit de Hitler să îi fie succesor în postul de Führer al Reichului nazist. Bucurîndu-se de larga îngăduință a judecătorilor de peste ocean, fostul șef al marinei militare hitleriste n-a plătit pentru crimele săvîrșite decît cu zece ani de închisoare. Mărinimoase, autoritățile vest-germane s-au îngrijit însă ca șederea în așa-zisa închisoare să-i fie cît mai plăcută.

Și, cum în republica de la Bonn cei mai zeloși „democrați” sînt socotii foștii ofițeri superiori naziști, e lesne de înțeles ce se pregătește și proaspătului eliberat. Intîmpinat cu flori și zimbete la ieșirea din închisoare, fostul amiral Doenitz are în față un viitor foarte promițător. Cercurile militare vest-germane se pregătesc să-l reintegreze pe fostul amiral într-unul din posturile-cheie ale noii marine militare vest-germane.

Zicala populară „spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești” își adevărește cu prisosință înțelepciunea. Cînd Doenitz și „colegii” săi intru crime de război sînt colaboratorii cei mai apropiați ai cîrmuirii de la Bonn, nu-i de loc greu de înțeles cît de „democratic” este regimul actual din Germania apuseană.

Politicienii burghezi sînt neliniștiți de situația și perspectivele organizației militariste a Atlanticului de Nord (NATO).

— Tineți-l că se duce...

(Desen de V. VASILIU)

De pe ALTE OGOARE

● Înainte vreme și țărani din Ungaria duceau o viață de ciine sub rîndurile burghezo-moșieresti. Despre satul maghiar scriitorul Zsigmond Moricz spunea pe atunci că este locul „unde dorințele nu se împlinesc”.

De la eliberarea Ungariei altă viață și-a întocmit țărănimea muncitoare maghiară. Iată cît de mult s-a schimbat, de pildă, satul Ciorna. De unde pînă la eliberare nu se aflau aici decît o mănăstire și două școli bisericesti, acum satul Ciorna, transformat în mic ora-

șel, se mîndrește cu case noi și arătoase cu un liceu și o școală medie tehnică agricolă cu două internate, cu teatru de vară, casă de cultură, stadion, bibliotecă etc.

● Țăranii japonezi continuă lupta împotriva extinderii bazelor militare americane.

De curînd, populația din regiunea Totikava a zădărnicit încercarea americanilor de a începe noi lucrări pentru mărirea bazei lor militare de aci. Cei 700 de polițiști japonezi care au fost trimiși în ajutorul militari-

lor americani au fost alungați de țărani miniați că li se fură pămîntul pentru scopuri de război.

● În Sicilia (Italia) se întetește mișcarea țărănilor săraci pentru împărțirea pămînturilor marilor moșieri. După ce 2.000 de țărani din comuna Molotto și Bronte din provincia Catania au ocupat pămînturile ducilor Bronte, alte sute de oameni din satele Mirabella, Minco și Polagenia au pus mîna pe moșia prințului Grimaldi.

Mari manifestații țărănești au loc în regiunile Palermo Agrigenta și Syracuse

Calea tratativilor se dovedește rodnică

Discutarea problemei Canalului de Suez în cadrul Consiliului de Securitate a luat sfîrșit. Încă o dată calea tratativilor și-a arătat roadele, dovedind că această metodă este singura în stare să aducă dezlegarea convenită oricărei probleme asupra căreia se ivesc neînțelegeri. Folosirea forței, presiunilor și amenințărilor nu-și mai au rostul în zilele noastre. Cei ce încearcă să se folosească de asemenea practici în relațiile internaționale, își atrag disprețul popoarelor și pînă la urmă sînt nevoiți, sub puternica presiune a opiniei publice mondiale, să renunțe la ele.

Fără îndoială discuțiile purtate în Consiliul de Securitate nu au dus la deplina limpezire a problemei. Lucrul acesta s-a datorat poziției adoptate de guvernele englez și francez care n-au înțeles să meargă pînă la capăt pe drumul acordului realizat în urma schimbului de păreri dintre miniștrii de externe englez, francez și egiptean, cu participarea activă a secretarului general al O.N.U. Aceste principii stabilesc:

1) Trebuie asigurată navigația

liberă și deschisă pe canal fără discriminări țărășe sau cambilare, 2) Suveranitatea Egiptului trebuie să fie respectată.

3) Funcționarea canalului va fi pusă la adăpost de activitatea politică a oricărei țări.

4) Metodele de stabilire a taxelor și a altor plăți vor fi stabilite printr-un acord între Egipt și țările care folosesc canalul.

5) O parte echitabilă a sumelor vărsate va fi folosită în scopul dezvoltării canalului.

6) În caz de litigiu problemele nerezolvate între Compania Canalului de Suez și guvernul egiptean trebuie rezolvate printr-un arbitraj.

După cum s-a văzut, acceptînd aceste principii, Anglia și Franța n-au renunțat la încercările de a impune Egiptului „controlul internațional” asupra Canalului de Suez. În ședința Consiliului de Securitate a fost prezentat, în numele Angliei și Franței, un nou proiect de rezoluție care, pe lîngă cele șase principii enumerate mai sus, cuprinde o serie de puncte care repetă de fapt vechiul proiect anglo-francez și vin în contradicție cu principiile asupra cărora s-a căzut de acord.

Pusă la vot cea de a doua parte a proiectului de rezoluție anglo-francez a fost respinsă. Împotriva ei au votat reprezentanții U.R.S.S. și Iugoslaviei. (Se știe că orice hotărîre a Consiliului de Securitate ca să fie însușită, trebuie să intrunească votul unanim al tuturor membrilor permanenți: U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franța, China).

Bilanțul primei etape a discuțiilor problemei Suezului în Consiliul de Securitate este plin de învățăminte. Urmindu-se calea tratativilor, pe baza celor 6 principii asupra cărora s-a căzut de acord, cu siguranță că soluția justă în problema Suezului poate fi găsită. O asemenea soluție — care să nu știrbească cu nimic suveranitatea Egiptului și să asigure navigația liberă pe canal pentru toate țările interesate — este așteptată de toate popoarele lumii.

A. VASILESCU

PE COASTA ÎNSORITĂ A ADRIATICEI

Apa limpede și aproape nemîșcată a mării Adriatice, asemănătoare unui gigantic lac de munte, am zărit-o pentru prima oară în apropierea Dubrovnikului, după un drum de aproape șase ore cu autobusul pe valea sălbatică a riului Neretva.

Pe coasta Adriatice iarna este aproape inexistentă. Casele n-au sobe oamenii n-au paltoane. În octombrie se coc rodiile și strugurii, în decembrie portocalele și mandarinele. Adeseori drumul trece prin adevărate păduri de măslini și smochini. S-ar părea că oamenii duc aici o viață lipsită de griji. Lucrurile nu stau chiar așa. Pămîntul e sărăcăcios. De jur-împrejur vezi numai piatră cenușie și iar piatră. Apa dulce se găsește greu. Ploile sînt aici foarte rare.

Oamenii dinți ai Adriatice nu se lasă însă învinși de greutate. Ei știu să lupte pentru a smulge naturii cele de trebuință pentru viață. Între om și natură se dă o luptă neîncetată pentru fiecare bucată de pămînt. Omul îngrădește cu garduri de piatră terenuri de piatră pe care vîntul depozitează zi de zi praful adus din depăr-

țări. Se cîștigă astfel o palmă și încă o palmă de pămînt, iar apoi acolo unde altădată se vedea doar cenușul obișnuit al stîncii, se cultivă vița de vie, smochini și măslini. Apa de băut se aduce

Note de drum

din R. P. F. Iugoslavia

din depărtare pe spinarea catrilor sau măgarilor, în butoașe.

Locuitorii de pe coastă se ocupă și cu pescuitul și de aceea în mod obișnuit lîngă sat găsești și un mic port care adăpostește bărcile cu pinze, mijloc prețios pentru procurarea hranei atîtor familii.

Oamenii aceștia care muncesc din greu iubesc nespuse de mult libertatea. Nicio dată nu și-au plecat capul în fața asupritorilor. Nu i-au îngenunchiat turcii, n-au reușit să-i sperie nici fasciștii ger-

mani și italieni. Numeroase monumente ridicare de-a lungul coastei vorbesc cu prisosință despre vitejia partizanilor dalmatini. Între Dubrovnik și Split, la Podgora se află un monument închinat memoriei marinarilor iugoslavi căzuți în lupta împotriva fascismului. Aici, în 1942 s-a format primul detașament al marinei de război iugoslave din vase pescărești înarmate care circulau între coastă și numeroasele insule din apropiere, atacînd unitățile fasciste.

Marea Adriatică sau Jadranskoe More, cum o numesc iugoslavi, clima călduroasă peisajul încântător al munților care coboară pînă în mare, atrag în fiecare an un număr mare de turiști străini.

Tot aici se găsesc importante porturi iugoslave: Rieka, Zadar, Sibenik, Split, Dubrovnik. În rada cărora înfilnești vase din cele mai diverse țări din lume.

Coasta înșorită a Adriatice, prin frumusețea ei, constituie o adevărată minerie pentru Iugoslavia.

C. IONESCU

UMOR

Cauze obiective

Ne-am deplasat mai zilele trecute într-o comună pentru a ne interesa de situația însămînțărilor. Am întrebat cum se numește comuna, și ni s-a spus că ne aflăm la Intirziații din Vale. Așa-i zicea. Iată-ne aici, la sfatul popular, unde ne-a primit de îndată președintele. Cum noi mai aflaserăm înainte unele lucruri de pe la săteni, am intrat direct în fond:

Noi: Tovarășe președinte, e adevărat că sintezi în urmă cu însămînțările?

Președintele: Da!... Dar sint cauze obiective, tovarășe!

Noi: Care?

Președintele: Ploaia! A plouat prea mult în ultimele zile și n-am putut ara!

Noi: Și de ce n-ați făcut arătura mai devreme?

Președintele: Tot ploaia e de vină! N-a plouat de loc și n-am putut ara! Vezi? Cauze obiective, tovarășe!

Noi: Dar cu recoltați de ce ați întârziat?

Președintele: Păi, de recoltat ne arde nouă acuma, când avem atita treabă cu însămînțările? Pregătirea, tratarea, selecționarea semințelor...

Noi: Sămînța ați selecționat-o toată?

Președintele: Cind să ne îngrijim de semințe, ne-am amintit de porumb! Poți să-l lași? Chiar dumneata suneai!

Noi: Atunci ați terminat recoltați porumbului, nu?

Președintele: Păi cum frate, nu-ți spusei? Cind avem atita

treabă cu însămînțările, cind să termin și porumbul?

Noi: Dar agronom aveți aici?

Președintele: Da! Avem!

Noi: Și lucrează bine?

Președintele: Grozav! Bun băiat!

Noi: De exemplu, azi ce plan de muncă are? Ce face?

Președintele: Numără!

Noi: Ce numără?

Președintele: Bani! Ce să numere!

Noi: Nu înțelegem! Agronomul numără bani?

Președintele: Păi sigur! La cooperativă! L-am detașat acolo casier, de vreo două săptămîni, că titularul s-a îmbolnăvit! Ce m-am gîndit? Agronom, hăiat cinstit, om cu carte, o s-o scoată la capăt! Că dacă-i agronom s-o pricepe el să numere! Și merge!

Noi: Păi tocmai pe agronom l-ai găsit pentru treaba asta?

Președintele: Ei cum poți să

lași cooperativă fără casier? Cauze obiective, tovarășe!

Noi: Altul n-ați găsit?

Președintele: Nu, că n-avem decît un singur agronom! Dacă aveam doi era grozav, că s-a îmbolnăvit și gestionarul! Dar ce să-i faci... cauze obiective!

Noi: Păi dacă ați luat-o așa cu însămînțările, nu vă dați seama ce-o să culegeți la anul?

Președintele: Ce-o să culegem?

Noi: ...cauze obiective!

SADI RUDEANU

N.R. — Orice asomănare între comuna Intirziații din Vale și alte comune este o simplă coincidență. Autorul își declină orice răspundere. Răspunderea o poartă cel care au procedat ca mai sus.

Fals manual pentru „bunul” gospodar

Cum se fac însămînțările de toamnă?

Mai întâi de toate se pregătește terenul. Lanul de porumb pe care urmează să se însămînțeze grîul se lasă pe cimp să se coacă bine, pînă...

cînd dă zăpada. După ce a dat zăpada și mai ales după ce l-au mincat ciorile, porumbul, mai exact cocenii de porumb, dac-au mai rămas și aceia, se taie și se cară acasă, pe-ndelete, că tot nu-i nici-o grabă. Apoi se face arătura de... iarnă, după care sămînța se aruncă în... vînt.

Pentru amănunte suplimentare, cei interesați se pot adresa tovarășului Gh. Breazu din comuna Spânțov-Oltenița, care vrînd cu tot dinadinsul să fie mai breaz ca alții, aplică această experiență pe... propria sa piele.

Cum se schimbă sămînța?

Știînd că: „Graba strică treaba”, gospodarul „grîului” deși are nevoie mare de sămînță de grîu, nu se duce la baza de recepție. Stă mai bine acasă, pe prispă, iar porumbul în schimbul cărui poate lua grîu, îl lasă pe cimp să-l culeagă... păsările cerului! Nici vorbă de însămînțări, fiindcă-n calendar mai sînt foi destule... Însămînțările se pot face și mai tîrziu, după ce dă înghețul! Numai că în cazul acesta nu se mai face nici culesul, operațiune de care va fi scutit și țăranul muncitor Topală Ivan din comuna Kiselet-Oltenița fiindcă nu vrea să facă schimb de sămînță. Dar pîn' la urmă o să facă și el ceva... O să fluiera a pagubă!

Magazionerul Buch Iosif, de la baza de recepție Pecul Nou, regiunea Timișoara, nu vine la serviciu decît o oră-două pe zi, lăsîndu-i pe țărani muncitori care vin cu predarea cotelor din comunele vecine, să-l aștepte vreme îndelungată.

— Ai răbdare! Vine imediat!...

— Vezi-ți de treabă! Biletul ăsta era și-alaltăieri tot aici.

(Desen de CIK DAMADIAN)

FABULE MINIATURALE

de Nicolae Tațomir

PISICA

Cînd sint neagră și-l tai calea
Omul prost apucă valea
Și, priviri zvirîndu-mă crunte,
Își tot face cruci mărunte.
Cînd sint albă ori bălățată
Prostu-l dulce — ciocolată,
Ba chiar calea mi-o aține
Ca să-l meargă — cică — bine!
Prin urmăre, după blană
Sînt ori inger, ori satană.
Haina face, la adică,
Și pe om și pe pisică.

Tristă-s pînă-n virtul cozii
Pentru tot ce fac nerozii!
Ori triumfă adevărul,
Ori ne tundem — toate — părul...

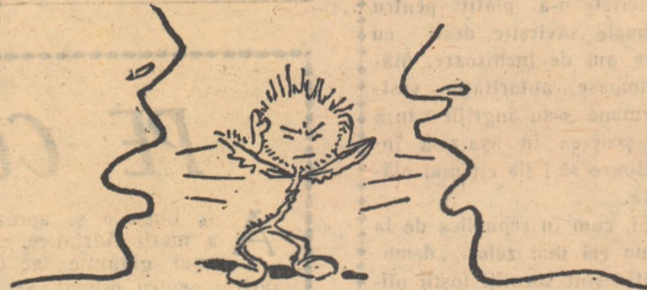
STICLETELE

Unii oameni mă jignesc
Că și-n cap de om trăiesc.
Aș trăi și-n colivie
Cu musteți și pălărie,
Dacă nu și-ar ține unii —
Tot acolo — gîrgăunii...

SCAIUL

Cum sint mic și șugubăț,
Lumea spune că m-agăț
Cînd de-o crupă, cînd de-o blană,
Cînd de-o coadă năzdrăvană,
Este drept că-mi place tare
Să m-anin de fiecare
Și să-i toc mereu urechea
Pînă îl apucă strechea!

Dar și gura lumii rea
Nu mă lasă-n tîna mea
Și cîrteala ei se ține
Veșnic... ca un scai, de mine.

CIUPERCA

Potrivită asemănare
Și la chip, și la culoare,
Cu surata cea cuminte
Care-i bună și nu minte,
Pentru cine nu mă știe
Eu mi-ascund sub pălărie
Și în carnea mea suavă
Seva-mi dădora de-oiravă:
El mă la cu ei la masă,
Eu îl scot — pe dric — din casă.

Mina celui care știe
Ce mocnesc sub pălărie,
Uite-așa, ca la poruncă,
Mă și smulge, mă și-aruncă!

(Desene de IOAN POPESCU—GOPO)